

ALEXANDRE CARRO

El PP ha fet el miracle: és votat tant per gent acomodada com per gent molt humil. València és el paradigma de la crisi d'aquella teoria segons la qual cada nivell social va associat a una ideologia.

Una ciutat sense classes?

JOSEP SOLVES

Professor de Sociologia de la Comunicació a la Universitat Cardenal Herrera - CEU. Autor del llibre *El pensament nacionalista valencià* (Denes), premi Francesc Ferrer Pastor d'Investigació de 2002.

L'arribada d'immigrants ha creat una amplíssima classe mitjana?

És ben raonable la hipòtesi de l'ascens social de les classes mitjanes baixes locals per efecte de comparació: segurament, la incorporació de treballadors immigrants als llocs que els nacionals no volen (a les tasques de la llar, a la construcció, l'hostaleria, la neteja, etc.) fa que aquests se senten *superiors* socialment; quasi no poden pagar la hipoteca, però compren habitatges nous amb plaça de garatge als nous barris, tenen dos cotxes, pareixen a la privada i porten els fills als col·legis concertats o de pagament perquè el lloguer i la pública són per als *de baix*, que en aquest moment són els immigrants.

Això, lògicament, engreixa la classe

mitjana, perquè els comportaments de la gent que ascendeix, malgrat totes les dificultats, són els propis de la *gent que pot*. Però, a més, els ciutadans que vénen de fora acabaran incorporant-se també a aqueixa classe mitjana: ja comencen a comprar-se cotxe i pis i a afiliar-se a la Seguretat Social; i, potser no ells, però de segur que sí els seus fills, es quedaran amb nosaltres: aquesta és, al cap i a la fi, la seua societat. Aleshores, uns altres, potser també de fora, els empentaran cap amunt. De manera que el futur de la classe mitjana és esplendorós.

Cal aclarir, tanmateix, dues qüestions. En primer lloc, que el mateix concepte de *classe* és ben difícil de delimitar en el context social actual i que, per això, el de *classe mitjana* acostuma a usar-se com a contenidor de tot aquell ciutadà a qui no podem anomenar senzillament *ric o pobre*. I en segon lloc, que la classe mitjana valenciana ja era amplíssima abans de l'arribada d'una nombrosa població immigrant els darrers anys.

EMILI MARÍN

Sacerdot. Director de la revista mensual de calce cristià Saó, que enguany ha complert 31 anys.

Què us sembla la relació entre el poder i l'Església?

Les relacions entre la jerarquia religiosa valenciana i les institucions polítiques del país, incloent-hi l'Ajuntament de València, són excel·lents, i un bon exemple és l'ajut que ha donat el president del Consell, Francisco Camps, a l'arquebisbe, D. Agustín García-Gasco, en la croada que manté, juntament amb l'ala conservadora de l'episcopat, contra de l'assignatura d'Educació per a la Ciutadania. Amb ben poca gràcia, el president Camps ha dit que l'Educació per a la Ciutadania s'haurà d'impartir en anglès. El despropòsit sols s'entén des del compromís polític que tenen tant ell com la resta de les institucions amb l'ala més reaccionària de l'episcopat, que em fa la impressió que en aquest moment és majoritària.

Mai com ara, i no puc dir que em sàpiga greu, els edificis eclesiàstics no han estat afavorits pel lliurament gracios i abundant de la Diputació valenciana. Mirant les llistes de la institució, es comprova l'elevadíssim percentatge dels edificis eclesiàstics que es beneficien d'aquest ajut. És una situació, per una altra banda, recomanable en general, atès que bona part del patrimoni del valencians té caràcter eclesiàstic, però sí que crea un poc de desconcert veure l'*amor desmesurat* que les institucions polítiques valencianes professen a l'església.

Tinc la impressió que les relacions personals amb la presidència de la Generalitat i el senyor arquebisbe D. Agustín funcionaven millor amb l'ex-president Eduardo Zaplana. Hi havia com si diguérem més concordances estratègiques, però podem dir que en aquest moment l'església diocesana i les institucions polítiques del país es troben allistades en el mateix exèrcit. I si hi ha excepcions vindran més aviat del camp eclesiàstic que no del polític.

EDGAR CONSTANTE

Portaveu de l'associació Rumñahul a València, que aplega els immigrants equatorians. A la clutat n'hi

ha registrats prop de 20.000: és la nacionalitat no-europea amb una presència més nombrosa.

Els resulta senzill, als immigrants, integrar-se a València?

A València, i en general a la Comunitat Valenciana, els immigrants fem un esforç especial per tal de tenir representació directa, sobretot pel que fa a àmbits culturals i esportius. Tots aquests intents, però, topen amb l'Ajuntament i la Generalitat, que no fan prou per integrar-nos. El Partit Popular, de fet, no defensa els nostres interessos; tot sovint fins i tot nega quelcom tan simple com el diàleg. Mentre associacions no reivindicatives properes als ideals del PP reben tota mena d'ajudes, nosaltres, pel fet de ser immigrants, sembla que no tinguem cap dret. Es una mica allò del *divideix i regnaràs*, com queda demostrat cada vegada que hi ha agressions de caire racista: l'Ajuntament no ha tallat ni condemnat d'arrel aquesta mena d'actituds, no ho ha fet.

Pel que jo sé, a València hi ha una mica més de racisme i de xenofòbia que en algunes altres ciutats. És clar que no parlo de la majoria dels valencians, perquè aquesta ciutat és bastant habitable, però sí que és cert que s'han estès, darrerament, les actituds racistes sense que ningú no s'esforce a aturar-les. Els mateixos mitjans de comunicació de vegades contribueixen al foment de les agressions feixistes.

Jo, que parlo en nom dels equatorians, he de dir que nosaltres no hem escollit els representants que ara com ara tenim a l'Ajuntament i a la Generalitat. Tant de bo això siga possible en un breu espai de temps, i que el consistori ens facilite un espai físic on poder reunir-nos.

XIMO CÁDIZ

Ex-coordinador de Lambda València i ex-secretari d'organització de la Federació Espanyola de Gais i Lesbianes. Va impulsar la campanya "Jo no t'espere" amb motiu de la visita de Benet XVI a la ciutat. Ha escrit *Estima com vulgues!* (Bullent).

València, una societat oberta?

Un tret de les comunitats socials del nostre temps és la dualització: si fins ara era econòmica, cada vegada més podem distingir la dualització sociològica. La ciutat de València ha experimentat un procés curiós. Per una banda, hi trobem àmbits, socials i geogràfics, on la modernitat, l'avantguarda, la racionalitat, valors com el respecte a la diversitat són normals i han experimentat avanços. Per una altra banda, aquests darrers anys, determinats redutes conservadors, tradicionals i, fins i tot, poc tolerants amb tot allò que ells no representen han passat de ser un element folklòric a convertir-se en l'elit dirigent (política, social, cultural...) de la ciutat i a ser, si més no, electoralment, majoritaris. Com a exemple més evident d'aquesta dualitat desigual tindriem la València del ranci Encontre Mundial de les Famílies (catòliques) i de la resposta ciutadana "Jo no t'espere". El que sí que és preocupant és l'estratègia dels sectors conservadors per a romandre en el poder polític que promou una enèsima *batalha de València*, siga per l'aigua, la llengua, les inversions o la foto de la Copa de l'Amèrica, tot manipulant, mentint (no tinc clar si des de la premeditació hipòcrita o des del convenciment dogmàtic) i, sobretot, apropiant-se els sentiments i les emocions de la gent, de la identitat col·lectiva i usant-la per a neutralitzar qualsevol debat, crítica o proposta racional. Una part de la societat ha interioritzat que la ciu-

tat és seua, que ells són la ciutat i la resta som poc més que traïdors. Així es posa en perill la vocació de ser una societat oberta (en el sentit popperia del terme). Però, parafrasejant Galileu, València, malgrat tot, es mou.

MARÍA VILLORA

Professora de secundària. Integrant de la plataforma *Salvem el Cabanyal*, que s'oposa a l'ampliació de l'avinguda de Blasco Ibañez projectada per l'Ajuntament, que partiria en dos el barri.

Per què el PP obté més del 50% dels vots fins i tot als barris amb més resposta ciutadana?

Si analitzem els resultats electorals a València dels anys 1999, 2003 i 2004, comprovem que al barri del Cabanyal no són pitjors que els de la resta de barris de la ciutat. En tot cas, per què no se'n ressent el PP als districtes on hi ha més resposta ciutadana a les accions polèmiques de l'Ajuntament? Segons el meu parer, hi tenen molt a veure els mitjans de comunicació àudio-visuals. Canal 9 és un extraordinari altaveu per a difondre les idees populistes del victimisme, del valencianisme, de l'anticatalanisme, de com de magnífics que són ells i de com de dolents som nosaltres. No s'estan, a més, de manipular les estadístiques que calga. Al capdavant, deuen pensar allò de "la ciudad es mía".

En segon lloc, l'estratègia de l'esquerra, la manera com han intentat d'arribar a la ciutadania, no ha estat la més adequada. Caldrà que l'esquerra reflexione, que obriga un període de temps per repensar com adreçar-se als seus votants potencials, molts dels quals, avui, se'n senten molt allunyats.

Potser som una societat, la valenciana, que no s'implica prou en els afers públics.